

INGINERII NOȘTRI

de I. SIMIONESCU,
Profesor universitar

Nu putem să ne lăudăm că avem prea multă încredere în noi. Când zicem „noi” sau „ai noștri”, indiferent de cine vorbim, un zâmbet de îndoială dacă nu de ironie ne țivește colțul gurei. „Ai noștri” i-am redus la clientela politică a partidelor, iar „prin noi înșine” expresiunea celui mai desăvârșit simbol de viață al unui neam izolat, am ridiculizat-o mereu în ușurința convorbirilor zilnice. Și cu toate acestea dacă judecăm obiectiv și mai ales dacă ținem seamă scurta fază de evoluțiune parcursă, de când trăim într'un stat independent, energia românească, pe toate terenurile, s'a manifestat cu atâta hotărâre în cât poate suporta orice comparație și poate însemna deplină cheazășie pentru viitor, dacă am avea mai mult respect de „noi înșine”.

În ori ce direcție am face un bilanț, am vedea că nu multe popoare au săvârșit în jumătate de veac, de la 1866 până în preajma războiului din urmă, atât cât am săvârșit noi, de cele mai multe ori cu elementele băștinașe, pentru a iuți evoluția, cum cereau noile condițiuni de viață.

Și dacă pe terenul cultural măsura de judecată este mai grea, mai puțin concretă, pe terenul economic sau industrial tablourile capetelor vremii sunt atât de diferite, atât de izbitoare contrastele, în cât numai lipsa lor poate să mai nască îndoială în progresul iute înfăptuit. La 1864 fu socotită drept minune, aducerea în țară a celui dintâi cazan pentru moara Assan. A trebuit să se aștearnă poduri de tăvălugi, pentru ca să fie tras cu multe perechi de boi, pe scurta distanță dintre Giurgiu și București. Și a trebuit să deie Dumnezeu o iarnă grea, de a înghețat apa în socul morilor de apă, pentru ca oamenii să încerce a măcina graul la prima moară de foc din țară. După un sfert de veac, nu era oraș principal din țară, care să nu aibe câte o moară de foc, iar azi moara cu benzină tot mai mult înlocuește la sate moara cu apă ori morile de vânt de altă dată.

În această privință nu este corp mai avantajat ca să poată arăta ce a săvârșit în progresul țării, de cât acel al inginerilor. Ei ar fi aceia care, mai mult de cât ori care alții, ar putea învedera munca românească prin exemple concrete, în comparație și cu ce s'a lucrat aiurea. Ei ar putea da tărie expresiunii „noi” ca esponență etnică; ei ar da dovada cât se poate săvârși „prin noi înșine”. După cum am spus, incidental la congresul ingineresc din anul trecut, ei au datoria să arate mai ales acum, opera din trecut, nu față de munca lor, sau ca o tendință de prevalare a prestigiului ingineresc, ci în general, ca o întărire a încrederii în noi, în știința, priceperea și hotărâta muncă a noastră.

Trebue să ne încurajăm unii pe alții, mai ales sprijiniți pe fapte împlinite, trainice, vizibile. Ajunge lauda ce o aducem în toate zilele operilor streine, cu deducerea, prin această aproape venită de la sine, că numai streinul e capabil să lucreze, indiferent dacă e la el acasă sau chemat la noi.

În excursiunile mele prin țară, nu rare ori stăteam în uimire, în fața unui pod gîngăș în aparență, cu arcuri svelte, abia susținute pe stâlpii înșirați în lătul râului, cum e podul în beton armat, lung de 263 m, peste apa Moldovei, la Mălini, sau podul asvârlit peste vijeliosul Jiu, lângă Lainici, un elegant arc de beton armat, de 60 m. deschidere, de care stă suspendată platforma pare că ar fi o jucărie în asprul cadru de munte întunecat cu brazi.

De câte ori veneam cu vaporul ori luntrea, pe sub dantela de metal întinsă de la un țărniș la altul al Dunării la Cernavodă, nu-mi puteam lua ochii de la un podul, așa de măreț și gîngăș totodată, ce-mi apărea în largul orizont albastru, care se deschide spre Cochirleni. Dacă ar fi fost în țări străine, de sigur că ar fi figurat chiar într'o lucrare de popularizare, cum e volumul **Les grands travaux** din **Bibliothèque des Merveilles**, căci nu e mai prejos de acel de la Moerdijk din Holanda. dat ca exemplu: podul dela Cernavodă era cel mai lung (3850 m.) pod din lume până'n 1914, pus în fruntea listei podurilor lungi în răspânditele Atlase de buzunar ale editurii Justus Perthes din Gotha. Și e o lucrare românească. în întregime românească, atît ca concepțiune cît și ca executare.

Cu ocazia alegerii de către Academia Română a D-lui Inginer **Elie Radu**, ca membru onorar, mi-a fost dat să văd uu frumos album cuprinzînd toate podurile construite de Direcția generală de poduri și șosele, în perioada de la 1904—1914 cînt D-l Radu a funcționat ca Director general. A fost pentru mine ca o revelațiune, varietatea și frumusețea podurilor construite de la Vărciorova până pe apa Jijiei, de la Bistrița până la Teleorman.

Asemenea albumuri e păcat să rămăie numai în birourile oficialităților și necunoscute publicului mare. Societățile inginerilor, de toate categoriile, sunt bogate. E o datorie a lor, datorie atît față de munca uriașă a celor din trecut cît și de cea cheltuită zi cu zi, de a arăta tuturor ceia ce s'a săvârșit în domeniul construcțiilor sau a întreprinderilor industriale. Revistele ingineresti, ar aduce un serviciu enorm încrederei ce trebuie să o avem în energia etnică, adăugînd la fie care număr planșe bine reproduse, care să arate picăturile din sudoarea strădaniei noastre. Un caz, ca acel de acum cu podul de pe Milcov, nu ar mări zimbetul de ironie, față de munca noastră. Catastrofe mai mari s'au întîmplat și aiurea, fără să se discrediteze operele trainice mai numeroase. Vestitul pod de la Quebec, pe Sf. Laurențiu, care a fost început în 1899 și isprăvit ab'a în 1917, de două ori s'a surpat în lucru.

Avem nevoie să ne întărim credința în puterile noastre. „Prin noi înșine“ trebuie să aibă un înțeles conducător, mai ales cînd privim harta și cîntărim situația noastră etnică, acolo unde ne aflăm.

Se cere mai mult respect de munca noastră sinceră și rodnică. Pentru a o aprecia, trebuie mereu învederată pe toate căile și de toți. Ea e susținerea noastră în viitor. Arătarea a tot ce am făcut, a tot ce am putut face, este mai necesară acum, față de frații, care prea puțin ne cunosc. Trunchiul etnic însă e același.

Dacă cei ce au dus o viață mai liberă, deși de scurtă durată, au putut întreprinde o muncă trainică și rodnică, e semn că aceleași însușiri se vor găsi și la acei, care n'au avut încă prilej să-și arate deosebnicia.

Incredere, mai multă încredere în noi, ne trebuie și o scuturare cînt mai deplină de gîndul că străinii ne întrec. Uniți sufletește, putem face minuni. Cunoșcîndu-ne munca și respectînd-o, facem operă de educație reală, colectivă, necesară pentru dezvoltarea țării.

(după ziarul „Viitorul“).

IOAN SIMIONESCU

Membru al Academiei Române

Dela Institutul Național Român pentru studiul amenajării și folosinței izvoarelor de energie.

Primind din partea Institutului Național Român pentru studiul amenajării și folosirii izvoarelor de energie, următoarele două scrisori, Comitetul Societății Politecnice în ședințele ce au avut loc în zilele de 3 și 21 Februarie 1927, a hotărât publicarea lor în Buletin.

No. 118
București, 13 Ianuarie 1927
str. Matei Millo 2.

Onor

Societatea Politecnică

LOCO

Avem onoarea a vă comunica că la 4 Ianuarie 1927 s'a constituit definitiv „Comitetul Electrotecnic Român“ afiliat la „Comisiunea Electrotecnică Internațională“ din Londra.

În conformitate cu regulamentul de funcționare a acestui Comitet, adunarea de constituire a stabilit următorul birou de conducere:

Președinte pentru exercițiul 1927: D-l Profesor Dr. Hurmuzescu.

Președinte pentru exercițiul 1928: D-l Profesor N. Vasilescu-Karpen.

Vice președinte D-l Profesor C. D. Bușilă.

Membrii { D-l Profesor C. Budeanu

. { D-l Profesor D. Leonida

. { D-l Profesor P. Andronescu

Secretar D-l Inginer Harlat.

Sediul Comitetului electrotecnic român este stabilit în str. Matei Millo 2, la sediul „Institutului Național Român“ pentru studiul amenajării și utilizării izvoarelor de energie“.

Primiți distinselor noastre salutări.

Președintele
Comitetului electrotecnic român,
(ss) **D-r Hurmuzescu.**

Secretar ss. Harlat.

No. 769
București, 11 Februarie 1927
Str. Matei Millo 2.

Societatea Politecnică

LOCO

Avem onoarea a vă comunica că în ziua de 9 Februarie a.c. s'a constituit, „Comitetul pentru participarea României la Conferința Mondială a Energiei“ la care instituțiunea Dy. a aderat.

Biroul acestei organizațiuni este astfel format:

Președinte Profesor Dr. L. Mrazec

Vice Președinte Profesor Constantin D. Bușilă

Secretar Profesor Constantin Budeanu

Primiți distinselor noastre salutări.

p. Președintele
Comitetului Național Român
ss. C. Bușilă.

Secretar ss. C. Budianu.

În excursiunile mele prin țară, nu rare ori stăteam în uimire, în fața unui pod gîngăș în aparență, cu arcuri svelte, abia susținute pe stâlpii înșirați în lătul râului, cum e podul în beton armat, lung de 263 m, peste apa Moldovei, la Mălini, sau podul asvârlit peste vijeliosul Jiu, lângă Lainici, un elegant arc de beton armat, de 60 m. deschidere, de care stă suspendată platforma pare că ar fi o jucărie în asprul cadru de munte întunecat cu brazi.

De câte ori veneam cu vaporul ori luntrea, pe sub dantela de metal întinsă de la un țărm la altul al Dunării la Cernavodă, nu-mi puteam lua ochii de la un podul, așa de măreț și gîngăș totodată, ce-mi apărea în largul orizont albastru, care se deschide spre Cochirleni. Dacă ar fi fost în țări străine, de sigur că ar fi figurat chiar într'o lucrare de popularizare, cum e volumul **Les grands travaux** din **Bibliothèque des Merveilles**, căci nu e mai prejos de acel de la Moerdjik din Holanda. dat ca exemplu: podul dela Cernavodă era cel mai lung (3850 m.) pod din lume până'n 1914, pus în fruntea listei podurilor lungi în răspânditele Atlase de buzunar ale editurei Justus Perthes din Gotha. Și e o lucrare românească. în întregime românească, atît ca concepțiune cît și ca executare.

Cu ocazia alegerii de către Academia Română a D-lui Inginer **Elie Radu**, ca membru onorar, mi-a fost dat să văd uu frumos album cuprinzînd toate podurile construite de Direcția generală de poduri și șosele, în perioada de la 1904—1914 cînt D-l Radu a funcționat ca Director general. A fost pentru mine ca o revelațiune, varietatea și frumusețea podurilor construite de la Vărciorova până pe apa Jijiei, de la Bistrița până la Teleorman.

Asemenea aibumuri e păcat să rămăie numai în birourile oficialităților și necunoscute publicului mare. Societățile inginerilor, de toate categoriile, sunt bogate. E o datorie a lor, datorie atît față de munca uriașă a celor din trecut cît și de cea cheltuită zi cu zi, de a arăta tuturor ceia ce s'a săvârșit în domeniul construcțiilor sau a întreprinderilor industriale. Revistele ingineresti, ar aduce un serviciu enorm încrederei ce trebuie să o avem în energia etnică, adăugînd la fie care număr planșe bine reproduse, care să arate picăturile din sudoarea strădaniei noastre. Un caz, ca acel de acum cu podul de pe Milcov, nu ar mări zimbetul de ironie, față de munca noastră. Catastrofe mai mari s'au întîmplat și aiurea, fără să se discrediteze operele trainice mai numeroase. Vestitul pod de la Quebec, pe Sf. Laurențiu, care a fost început în 1899 și isprăvit ab'a în 1917, de două ori s'a surpat în lucru.

Avem nevoie să ne întărim credința în puterile noastre. „Prin noi înșine“ trebuie să aibă un înțeles conducător, mai ales cînd privim harta și cîntărim situația noastră etnică, acolo unde ne aflăm.

Se cere mai mult respect de munca noastră sinceră și rodnică. Pentru a o aprecia, trebuie mereu învederată pe toate căile și de toți. Ea e susținerea noastră în viitor. Arătarea a tot ce am făcut, a tot ce am putut face, este mai necesară acum, față de frații, care prea puțin ne cunosc. Trunchiul etnic însă e același.

Dacă cei ce au dus o viață mai liberă, deși de scurtă durată, au putut întreprinde o muncă trainică și rodnică, e semn că aceleași însușiri se vor găsi și la acei, care n'au avut încă prilej să-și arate deostoinicia.

Incredere, mai multă incredere în noi, ne trebuie și o scuturare cînt mai deplină de gîndul că străini ne întrec. Uniți sufletește putem face minuni. Cunoșcîndu-ne munca și respectînd-o, facem operă de educație reală, colectivă, necesară pentru dezvoltarea țării.

(după ziarul „Viitorul“).

IOAN SIMIONESCU

Membru al Academiei Române

Dela Institutul Național Român pentru studiul amenajării și folosinței izvoarelor de energie.

Primind din partea Institutului Național Român pentru studiul amenajării și folosirii izvoarelor de energie, următoarele două scrisori, Comitetul Societății Politecnice în ședințele ce au avut loc în zilele de 3 și 21 Februarie 1927, a hotărât publicarea lor în Buletin.

No. 118
București, 13 Ianuarie 1927
str. Matei Millo 2.

Onor

Societatea Politecnică

LOCO

Avem onoarea a vă comunica că la 4 Ianuarie 1927 s'a constituit definitiv „Comitetul Electrotecnic Român“ afiliat la „Comisiunea Electrotecnică Internațională“ din Londra.

În conformitate cu regulamentul de funcționare a acestui Comitet, adunarea de constituire a stabilit următorul birou de conducere:

Președinte pentru exercițiul 1927: D-l Profesor Dr. Hurmuzescu.

Președinte pentru exercițiul 1928: D-l Profesor N. Vasilescu-Karpen.

Vice președinte D-l Profesor C. D. Bușilă.

Membrii { D-l Profesor C. Budeanu

. { D-l Profesor D. Leonida

. { D-l Profesor P. Andronescu

Secretar D-l Inginer Harlat.

Sediul Comitetului electrotecnic român este stabilit în str. Matei Millo 2, la sediul „Institutului Național Român“ pentru studiul amenajării și utilizării izvoarelor de energie“.

- Primiți distinselor noastre salutări.

Președintele
Comitetului electrotecnic român,
(ss) **D-r Hurmuzescu.**

Secretar ss. Harlat.

No. 769
București, 11 Februarie 1927
Str. Matei Millo 2.

Societatea Politecnică

LOCO

Avem onoarea a vă comunica că în ziua de 9 Februarie a.c. s'a constituit, „Comitetul pentru participarea României la Conferința Mondială a Energiei“ la care instituțiunea Dy. a aderat.

Biroul acestei organizațiuni este astfel format:

Președinte Profesor Dr. L. Mrazec

Vice Președinte Profesor Constantin D. Bușilă

Secretar Profesor Constantin Budeanu

Primiți distinselor noastre salutări.

p. Președintele
Comitetului Național Român
ss. C. Bușilă.

Secretar ss. C. Budianu.